

МАГЪСТЕРИУМ

КНИГА ВТОРА

МЕДЪАТА РЪКАВИЦА

ХОЛИ БЛЕК И КАСАНДРА КЛЕЪР

Превод от английски Александър Драганов

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The Copper Gauntlet*

Copyright © 2015 by Holly Black and Cassandra Claire LLC

Illustrations © 2015 by Scott Fischer

Превод Александър Драганов

Редактор Стоян Меретев

Коректор Сабина Василева

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2015
ISBN 978-954-27-1561-0

ПОСВЕЩЕНИЕ

*На петгодишната Урсула Анабет Лий Грант,
едно живо паятъче.*

↑ ≈ Δ ○ @

ГЛАВА ПЪРВА

КАЛ ВЗЕ ОТ ПАРЧЕТО ПИЦА ЕДНО РЕЗЕНЧЕ мазно пеперони¹ и пъхна ръка изпог масата. Веднага усети влажния език на Пакостник. Обсебеният от Хаоса вълк буквално възхна храната.

– Не храни това нещо – изсумтя сърдито баща му, – някой ден ще ти отхапе цялата ръка.

Кал потуна Пакостник по главата, без да обръща внимание на баща си. В последно време Алистър не бе никак доволен от Кал. Не искаше да слуша как е изкарал в Магистериума. Бе ядосан от това, че Кал е станал чирак на майстор Руфъс, някогашния му наставник. И бе готов да си оскубе косите, когато Кал се върна вкъщи с обсебен вълк.

Кал винаги бе живял сам с баща си и с безспирните му разкази за това колко ужасно е било училището му. Също-

¹ Вид колбас, основна съставка в пълнката на пица „Пеперони“. – Б. р.

то училище, което сега Кал посещаваше въпреки отчаяните си опити да не влезе там. Кал очакваше баща му да е сърдит, защото се завърна след първата си година в Магистериума, но не бе и предполагал какво ще е чувството баща му да е толкова сърдит. Навремето се разбираха без думи. Сега всичко бе... насила.

Кал се надяваше да е само заради Магистериума, иначе другата възможност бе Алистър да знае, че Кал тайно е зъл.

Това наистина притесняваше и самия Кал. Много. Бе започнал да изготвя списък в главата си – в две колонки. Едната съдържаше причините да е истински черен лорд, а другата – причините да не е. Един черен лорд би ли изпил последната чашка кафе? Каква книга би взел от библиотеката? Това да се обличаш в черно правеше ли те черен лорд? А да не си изпереш белъто?

Най-лошото бе, че баща му вероятно правеше същото нещо, пресмятайки шанса Кал да събере необходимите точки, за да стане черен лорд, винаги когато го погледнеше.

Алистър обаче само позозираше. Нямаше как да бъде сигурен. Имаше неща, които само Кал знаеше.

Кал не можеше да спре да мисли за това, което майстор Джоузеф му бе казал. А именно, че в него, Калъм Хънт, живее душата на Врага на Смъртта. Че той е Врагът на Смъртта, предопределен да бъде зъл. Дори в уютната жълта кухня, където бе закусвал, обядвал и вечерял хиляди пъти с баща си, Кал чуваше как гумите на майстора отекват в ушите му.

Душата на Калъм Хънт загина. Прокудена от собственото

си тяло, тя се сви и загина. Душата на Константин Мадън обаче пусна корени и укрепна, новородена и по-силна от всякога. От тогава насам последователите му се трудят да изгледжат така, че той не си е отишъл от този свят, където можеш да живееш в безопасност.

- Кал? - обърна се към него баща му, като го гледаше странно.

Не те гледай, искаше да каже Кал, но в същото време сякаш питаше: *Какво виждаш, когато те гледаш?* С Алистър режеха любимата пица на Кал - пеперони с ананас. Друг път биха си приказвали за поредното приключение на Кал в града или за това върху какъв проект работи Алистър в гаража. Сега обаче Алистър мълчеше и Кал не знаеше какво да каже. Най-добрите му приятели, Аарън и Тамара, му липсваха, но не можеше да ги спомене пред баща си, тъй като бяха част от вълшебния свят, който Алистър мразеше.

Кал слезе от стола.

- Мога ли да изляза на двора да поизгряя с Пакостник?

Алистър се намръщи. Някога сладко кученце, сега той се бе превърнал в подрастващо рунтаво чудовище, заемащо голяма част от недвижимото имущество под масата. Изплезил език, вълкът погледна бащата на Кал с обсебените си от Хаоса очи. После изскимтя тихо.

- Много добре - въздъхна тежко Алистър, - но не се баби. И не се показвай пред хората. Най-добрият начин да предотвратим оплаквания от страна на съседите е да не виждат Пакостник много-много.

Пакостник скочи и ноктите му затракаха по паркета, докато вървеше към вратата. Кал се ухили. Знаеше,

че привързаността към звяр, роден от Хаоса, му печели точки за черен лорд, но не съжаляваше, защото го е запазил.

Кал опита да не мисли за това, когато излезе навън. Бе топъл летен следобед. Задният двор бе обрасъл с гъста трева. Алистър не я косеше достатъчно редовно, тъй като бе от хората, които предпочитат да гържат съседите настрана, вместо да ги поканят на пикник.

Кал се разведри, докато хвърляше пръчката и чакаше Пакостник да му я върне. Щеше и да тича, стига да можеше, но болният му крак пречеше да се движи бързо. Пакостник сякаш разбираше това и избягваше да се отдалечава много.

След още малко игри двамата прекосиха улицата към парка и Пакостник изтича към едни храсти. Кал провери дали има пликчета в джобовете си. Черните лоргове определено не чистеха след домашните си любимци, затова отбелязваше всяка своя разходка в колонката с добри дела.

- Кал?

Кал се завъртя изненадан. Когато видя кой го е заговорил, се удиви още повече. Русата коса на Кайли Майлс бе опъната назад с две щипки с формата на еднорози. В ръката си гържеше розова кашка. В края ѝ имаше нещо, наподобяващо малък бял парцал, но можеше и да е куче.

- Ти... - каза Кал. - Ъъъ... знаеш името ми?

- Отдавна не сме се виждали - отвърна Кайли, като явно реши да пренебрегне объркването му, след което сниси глас: - Влезе ли в училището за балет?

Кал се поколеба. Кайли се бе явила с него на Железния изпит - входа на Магистериума, но той бе преминал, а тя се бе провалила. Бе преместена от маговете в друго училище

и от онзи момент насам не я бе виждал. Очевидно помнеше Кал, тъй като го гледаше объркана, но не бе сигурен какво тя смяташе, че е станало с него. Спомените ѝ явно бяха променени, преди да я върнат сред населението.

За миг се изкуши да ѝ разкаже всичко. Как са кандидатствали в училище за магии, а не за балет, как майстор Руфъс го е избрал, въпреки че се е представил по-зле от нея. Дали щеше да му повярва, ако ѝ разкажеше за училището, за това какво представлява чувството да оформяш пламъци в ръцете си или да летиш във въздуха. Помисли си дали да не сподели с нея, че Аарън е най-добрият му приятел, а също и *макар*, тоест голямата работа, което означаваше, че е един от малкото живи магьосници, умеещи да работят с Хаоса.

- Училището е прилично - рече вместо това и сви рамене. Не знаеше какво друго да каже.

- Изненадана съм, че са те приели - отвърна тя и се загледа в крака му, след което потъна в неловко мълчание.

Почувства познат пристъп на гняв и си спомни как беше в старото му училище, как никои не вярваше, че чисто физически може да се справи с нещо. Откакто Кал се помнеше, левият му крак беше по-къс и слаб от десния. Чувстваше болка, когато стъпваше на него. Нито една от безкрайните операции, които бе изтърпял, не помогна особено. Баща му твърдеше, че е роден така, но майстор Джоузеф му разказа нещо съвсем различно.

- Важна е силата в горната част на тялото - рече нагменно той. Не бе сигурен какво точно има предвид.

Тя кимна, макар и леко ококорена.

- И как минава? Балетът?

- Трудно - отговори той. - Всички танцуват, докато не паднат от умора. Ядем само сурови яйца и каша от брашно заради протеините. Всеки петък имаме нагпревара по танци и който издържи най-дълго, получава шоколадче. Гледаме също филми за танци постоянно.

Тя се канеше да отвърне нещо, но бе прекъсната от Пакостник, който излезе от храстите с пръчка между зъбите. Очите му бяха разширени и пулсираха в оранжево, жълто и червено, досуц като пламъци от ага. Кайли го погледна така, сякаш очите ѝ щяха да изхвъркнат. Кал си даде сметка колко огромен ѝ се струва Пакостник. Определено не бе куче или друг вид нормален домашен любимец.

Кайли изпищя. Преди Кал да може да отвърне нещо, тя изскочи от двора и хукна по улицата. Бялото ѝ парцаливо кученце едва издържаше на темното ѝ.

Съседите щяха да си останат с лошо мнение за него.

Прибирайки се у дома, Кал осъзна, че след лъжите, изречени пред Кайли, и заради начина, по който я бе уплашил, е изгубил всичките си точки от разходката на Пакостник.

Колонката на черния лорд печелеше за нея.

- Всичко наред ли е? - попита баща му, когато видя изражението на лицето му, след като Кал затвори вратата.

- Супер - отвърна уморено Кал.

- Чудесно - рече Алистър и се изкашля. - Мислех да излезем тази вечер. Да идем на кино?

Кал се сепна. Откакто се бе върнал това лято, не бяха правили нищо от тоя род. Ден след ден Алистър, потънал в печал, сновеше между телевизора и гаража, където ремонтираше стари автомобили, правейки ги да изглеж-

гат като нови, след което ги продаваше на колекционери. Понякога Кал grabваше скейтборда си и обикаляше града, но без голям ентузиазъм. След Магистерциума почти нищо не го забавляваше.

Дори плесенясалите ястия му липсваха.

- Кои филм искаш да гледаме? - попита Кал, като си прехвърли през ума, че черните лордове не избират програмата на останалите. Това трябваше да се брои за точка!

- Излязъл е нов филм с космически кораби - каза баща му и изненада Кал с избора си. - А по пътя може да оставим това чудовище в кучкарника и да го заменим с пуделче или дори пинбул. Каквото и да е, стига да не е толкова диво.

Пакостник погледна злобно към Алистър, а странните му очи се завъртяха в калейдоскоп от цветове. Кал се сети за парцаливото псе на Кайли.

- Не е див - възрази Кал и почеса Пакостник по врата. Вълкът се обърна по гръб и се оплези, така че Кал да го почеше по корема. - Защо да не дойде? Ще ни изчака в колата със свалени прозорци.

- Изключено! - намръщи се Алистър. - Ще го вържем в гаража.

- Но той ще хареса пуканките - добави Кал. - Също и желеираните бонбони.

Алистър погледна часовника си, след което посочи гаража.

- Щом е така, може да му донесеш малко на връщане. Не се и съмнявам, че *нещото* ще ги изяде.

- *Нещото!* Той си има име!

Кал въздъхна и отведе Пакостник в работилницата на

Алистър. Тя бе голяма, по-голяма дори от хола, и миришеше на машинно масло, бензин и старо гърво. Шасито на един френски автомобил стоеше поставено на трупчета, без гуми и с махнати седалки. Пожълтели вече наръчници за ремонт бяха поставени на старинни столчета, а фаровете висяха от покривната греда. Върху комплект гаечни ключове беше навито въже, което Кал използва, за да привърже вълка за нашийника.

- Скоро ще се върнем в училище - коленичи той до Пакостник, - с Тамара и Аарън. После всичко ще е наред.

Кучето² изскимтя, сякаш всичко разбира. Сякаш Магистериумът му липсваше толкова, колкото и на Кал!

На Кал му бе трудно да остане съсредоточен върху филма, въпреки космическите кораби, извънземните и експлозиите. Не спираше да мисли за това как гледаха филми в Магистериума, където маг на въздуха показваше изображенията на пещерната стена. Така филмите се контролираха от маговете и всичко можеше да се случи. Бе гледал „Междузвездни войни“ с шест различни финала, а също и филми, в които децата от Магистериума се прожектираха на стената и се биеха с чудовища, превръщаха се в супергерои или караха летящи коли.

На фона на всичко това въпросният филм му се струваше плосък. Кал се съсредоточи върху моментите, които щеше да направи по друг начин, като в същото време изпи три ябълкови фреша и изяде две големи кутии пулканки. Алистър гледаше с лек ужас към екрана и дори не

² Фактическа неточност: животното е див вълк. - Б. р.

се обърна, когато Кал му предложи шоколадови фъстъци. В резултат на това, че си ги изяде сам, Кал се чувстваше като натровен от захарта, когато се върнаха в колата на Алистър.

- Хареса ли ти? - попита баща му.

- Беше доста добър - отвърна Кал. Не искаше Алистър да се почувства така, сякаш не оценява факта, че баща му се е домъкнал на филм, който иначе никога не би гледал. - Беше много яко, когато взривиха космическата станция.

Преди Алистър да заговори отново, настъпи тишина, но не чак толкова дълга, та да бъде некомфортно.

- Няма причини да се връщаш в Магистериума, знаеш това. Научил си основното. Може да се упражняваш вкъщи, с мен.

Сърцето на Кал потъна в петите. Бяха водили този разговор в различни варианти около стотина пъти. И никога не свършваше добре.

- Мисля, че трябва да се върна - опита да каже Кал колкото се може по-спокойно. - Минах през Първата порта и искам да завърша каквото съм започнал.

Лицето на Алистър потъмня.

- За децата не е добре да стоят на тъмно под земята като червеи. Кожата ти побелява, не ти достига витамин D. Жизнеността се изсмуква от тялото ти.

- Сив ли изглеждам? - Кал рядко следеше за външния си вид, само основното - да не носи панталоните си наопаки и косата му да не е във всички посоки. Но не искаше да е сивкав. Погледна крадешком към ръката си. Имаше нормалния розовеец цвят.

Алистър нервно стискаше волана, докато забиваха по

тяхната улица.

- Какво толкова ти харесва в това училище?

- А *ти* какво си му харесвал? - настоя Кал. - Учил си там и знам, че не си го мразел през цялото време. Там си срещнал мама...

- Да - отвърна Алистър, - имах приятели. Това ми харесваше.

За пръв път Кал го чу да казва нещо хубаво за училището с магове.

- И аз имам приятели там - рече Кал, - докато тук нямам никакви. Там обаче имам.

- Всичките ми приятели от училище вече са мъртви, Кал - добави Алистър. Кал усети как косъмчетата по врата му настръхват. Помисли си за Аарън, Тамара и Селия... и после трябваше да се спре. Бе прекалено ужасно. Не само идеята, че са мъртви, а че умират заради него.

Заради тайната му.

Заради злото в него.

Спри се, помисли си Кал. Вече бяха вкъщи. Нещо в дома му изглеждаше не както трябва. Кал се взря за около минута, преди да разбере какво е. Бе оставил вратата на гаража затворена, а Пакостник - вързан вътре. Сега обаче бе отворена: голям черен квадрат.

- Пакостник! - Кал завъртя дръжката на вратата и едва не падна на паважа. Немощният му крак поддаде. Чу баща си да го вика по име, но не му пукаше.

Отчасти изкуцука, отчасти изтича до гаража. Въжето бе там, но единият му край бе срян като с нож или здрав вълчи зъб. Кал опита да си представи как Пакостник е седял сам в гаража, в тъмното, лаейки в очакване Кал

да му отговори. Тогава почувства хлад в гърдите си.

Пакостник рядко бе връзван при Алистър. Вероятно се бе уплашил. Може би бе презризал въжето, а после се е хвърлял срещу вратата в опит да я отвори.

- Пакостник! - извика отново Кал, този път по-високо. - Пакостник, вкъщи сме си! Може да се върнеш!

Завъртя се, но вълкът не изскочи от храсталаците, нито се появи от сенките, които се бяха образували между гърветата.

Ставаше късно.

Бащата на Кал се появи зад него. Погледна сръзаното въже и отворената врата, след което въздъхна и прокара ръка през сивата си коса.

- Кал - каза внимателно той, - отишъл си е. Вълкът ти е избягал.

- Откъде знаеш? - извика Кал и се завъртя към Алистър.

- Кал...

- Винаги си мразел Пакостник! - избухна Кал. - Сигурно си доволен, че го няма.

Погледът на Алистър се втвърди.

- Не се радвам на мъката ти, Кал. Но... да, вълкът не бе подходящият домашен любимец. Можеше да убие или да рани някого. Някого от приятелите ти или, да не дава Господ, теб. Надявам се да е отишъл в гората, а не в града да изяде съседите.

- Млъкни! - отвърна му Кал, макар че идеята да намери Пакостник, след като той изяде някого, му се стори успокоителна. Кал прогони мисълта от главата си, като я добави към точките на черния лорд.

Такива мисли не помагаша. Трябваше да намери Пакост-

ник, преди да е изял когото и да е било.

- Пакостник не е наранявал никога никого – каза вместо това.

- Съжалявам, Кал – рече Алистър. За изненада на Кал, звучеше искрено. – Знам, че отдавна искаше домашен любимец. Навярно, ако те бях оставил да задържиш онзи плъх...

Отново въздъхна. Кал се запита дали досега баща му е отказвал да му взема домашни любимци, понеже черните лоргове не трябва да имат такива. Черните лоргове не обичаха никого, особено невинни същества като животните. Като Пакостник.

Кал се опита да си представи колко уплашен е Пакостник. Откакто Кал го намери като кутре, не бе оставал сам.

- Моля те – рече Кал, – помогни ми да намерим Пакостник.

Алистър кимна отсечено.

- Качвай се в колата. Ще го извикаме и ще обиколим бавно блока. Може да не се е отдалечил.

- Добре – съгласи се Кал. Погледна назад към гаража. Чувстваше се така, все едно изпуска нещо, все едно може да види вълка, ако се загледа достатъчно внимателно.

Но колкото и пъти да обиколиха блока, колкото и да викаха, Пакостник не се появи. Ставаше все по-тъмно и накрая се прибраха вкъщи. Алистър направи спагети за вечеря, но Кал не можа да вкуси и хапка. Накара Алистър да обещае, че на следващия ден ще изготви плакати за изгубения Пакостник, макар че според самия Алистър снимката щеше да създаде още повече проблеми.

- Обсебените от Хаоса животни не са добри домашни

любимци, Калъм – каза Алистър, след като прибра неизядената вечеря на Кал. – На тях не им пука за хората. Просто не могат да обичат.

Кал не отговори, но си легна с буца в гърлото и изпълнен с чувство на ужас.

Шумно скимтене събуди Кал от неспокойния му сън. Той се надигна от леглото и грабна Мири – ножа, който винаги държеше на нощното си шкафче. Свали краката си от леглото и направи гримаса, когато те докоснаха каменния под.

– Пакостник? – прошепна той.

Сякаш чу ново изскимтяване, макар и далечно. Надникна през прозореца, но видя само покритите със сенки дървета и тъмнината.

Излезе в коридора. Вратата към спалнята на баща му бе затворена и пролуката под нея бе тъмна.

Макар че може още да е буден, не се съмняваше Кал. Понякога Алистър оставаше цяла нощ да майстори нещо в работилницата си.

– Пакостник? – прошепна отново Кал.

Никой не му отговори, но Кал целият настръхна. Чувстваше, че вълкът е наблизо, че Пакостник е притеснен и уплашен. Кал тръгна, воден от това чувство, макар да не можеше да го обясни. То го отведе към стълбите на мазето. Кал преглътна тежко, стисна Мири и започна да слиза.

Никога не бе харесвал мазето, което бе пълно със стари автомобилни части, изпотрошени мебели, куклени къщи,

кукли, които трябваше да се поправят, и стари механични играчки, събуждащи се понякога за нов живот.

Жълтеникава светлина се процеди под входа и го отведе до друг от складовете на Алистър, пълен с още боклуци, които не бе успял да поправи. Кал събра смелост и закуцунка към стаята, като бутна вратата.

Тя не помръдна. Баща му я бе заключил.

Сърцето на Кал бясно затупка.

Нямаше причина баща му да заключва стари, непоправени вехторици. Никаква.

- Тамко? - извика Кал през вратата. Чудеше се дали по някакъв повод Алистър не е слязъл долу.

Но чу нещо съвсем различно от другата страна. Гняв, ужасен и задушаваш го, се надигна в гърдите му. Взе малкия си нож и опита да го прокара в отвора на вратата, та да избута резето.

След един миг на напрежение върхът на Мири натисна правилното място и ключалката поггаде. Вратата се отвори.

Дъното на избата вече не бе каквото Кал го помнеше. Бъркотията я нямаше, освободила беше място за мъничък кабинет на маг. В единия ъгъл имаше бюро, върху което бяха натрупани стари и нови книги. В другия се виждаше кушетка. А в центъра на пода, окован и с ужасен на вид кожен намордник, седеше Пакостник.

Вълкът със скимтене се спусна към Кал, но веригите го спряха. Кал падна на колене и взе да роши с пръсти козината на Пакостник, докато не напица нашияника. Бе толкова щастлив да види вълка и толкова ядосан на баща си, че за миг пропусна най-важното.

Но когато огледа стаята за мястото, където Алис-тър държи ключа, забеляза това, което трябваше да види най-напред. Походното легло до стената в дъното също беше с окови.

Окови, чийто размер бе идеален за тринайсетгодишно момче.